

ENTREVISTA

JAUME PUJADES. ACTOR I DIRECTOR DE L'OBRA DE TEQUATRE

Una jove parella s'emancipa, però la sogra els aixafa els plans. La companyia Tequatre ha adaptat 'Ens ha caigut la sogra', de Lluís Coquard. Diuen que la preparació ha estat com un «embaràs»: han assajat durant nou mesos. El 16, 17 i 18 de novembre estrenen la peça al teatre El Jardí i les entrades estan gairebé exhaurides

«És una comèdia per fer riure i passar una estona divertida, més que per fer pensar»

Mar Camps i FIGUERES

■ Com és la família Borrell?

És una família, una parella jove, benestant de Barcelona, que s'acaba d'emancipar. Fa un mes que gaudeixen de la joventut vivint sols, després de viure molt de temps amb els pares, que són una mica torrefaves: industrials de Barcelona, que estan tot el dia controlant què fan. Sobretot, la sogra. El pare és més liberal. El problema de tota la història succeeix quan la sogra decideix separar-se del sogre i s'instal·la a la casa dels joves.

A través de les xarxes socials heu anat publicant alguns fragments de l'obra, com aquest, que diu la sogra: «Ho veus... 25 anys junts i dius que no m'entens...».

És una parella d'aquestes que es van unir de joves, perquè tocava i perquè, com dic jo, en un moment que faig de pare, és la filla guapa del soci capitalista del meu pare. Era una relació d'aquestes que es feien abans, de dos industrials i... no hi ha amor realment en aquesta parella de grans. Però en els joves sí que n'hi ha. Són dos contrastos: el d'una parella que s'estima i el d'una que no s'estima gens.

Quins altres personatges, a part dels pares i la jove parella, apareixeran a l'escenari?

De protagonistes, no n'hi ha. És una obra coral. Tothom té el seu protagonisme. La sogra, perquè és la sogra; el marit de la sogra, perquè és el marit; els fills, per-

ELS SOGRES. Pujades: «Treballem amb la màxima professionalitat»

TEQUATRE

què són els que viuen en aquesta casa, on tots hi anem a parar. Les dues veïnes xafarderes que han arribat de poble i que no s'adonen de res, i que volen assemblar-se a aquesta família de pijos de Barcelona, però que no en saben, o la secretària que treballa a l'empresa dels Borrell, que ens alia en un merder, perquè el sogre li ha fet alguna cosa que no tocava... Tots són personatges importants.

Per què heu triat aquesta obra de Lluís Coquard?

Portàvem una sèrie d'obres fetes fins ara d'autors estrangers que, tot i ser comèdies, no eren de riure, eren més serioses. Tendien més cap al drama que cap a la comèdia. Necessitàvem fer un canvi d'estil, perquè ens ho demanava

el cos i, primer, vam decidir agafar un autor català i, segon, una comèdia per poder fer riure el públic i no tant per fer-lo pensar i reflexionar, sinó perquè passi una estona divertida.

Àngels Barrientos, que també és la directora juntament amb vostè, s'ha encarregat d'adaptar l'obra.

De fet, l'obra està escrita per ser actual. L'autor la va escriure a la Barcelona dels anys noranta - dos mil. Nosaltres l'hem agafat i l'hem portat vint anys enre-re, veient que aquest problema no és d'ara, sinó que pot ser de qualsevol època. L'escenografia dels anys setanta és més agraïda i podem jugar amb el vestuari. Hem hagut de fer recerca de què es portava aquella època, de com fun-

cionava la societat. Això ens ha comportat un treball que no es veu però que, a la vegada, és molt divertit.

Quant temps invertit hi ha darrere 'Ens ha caigut la sogra'?

Les nostres obres de teatre són embarassos: fem la gestació nou mesos abans de portar-la a l'escenari. Com que som una companyia amateur el que no podem fer és fer jornades intensives, com fan les companyies professionals que assagen, durant tres mesos, matí i tarda. Nosaltres anem combinant les hores que té lliures cadascun dels actors, directores i tècnics. I això es va allargant.

Què ha d'esperar de veure el públic que s'assegui a les butaques del teatre El Jardí?

Intentem repetir el que hem fet en altres funcions. Tot i ser teatre amateur, la majoria de companyies de l'Alt Empordà, i sobretot de Figueres, tenim molt clar que fem teatre no professional. És a dir: no ens hi guanyem la vida, però ho fem amb el màxim de professionalitat que podem. Els recursos són els mateixos que els d'una companyia professional, l'única diferència és que cap dels actors i directores de la nostra companyia guanya res per fer-ho. Ho fem per amor a l'art. Ens agrada aquesta forma de fer teatre amateur i considerem que això no vol dir que no hàgim d'oferir un producte de qualitat i que la gent no vingui a passar una estona divertida o reflexioni amb el que fem. ■

